

Arrest

nr. 238 915 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd op 11 december 2019 vastgesteld in het raam van een huiszoeking die gebeurde in een drugszaak. Verzoeker werd dezelfde dag onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.2. De onderzoeksrechter besliste op 3 maart 2020 om het bevel tot aanhouding op te heffen en verzoeker onder voorwaarden vrij te stellen.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 6 maart 2020 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 6 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene werd gehoord in de gevangenis van sint-gillis op 20.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [L.]

voornaam: [D.]

[...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 11/12/2019 voor de inbreuk op de wetgeving inzake drugs-verdovende middelen zijnde Cannabis (haschisch-marjuana-banghi-kif) - als dader of mededader- deelname aan vereniging in kader van verdovende middelen. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart getrouwd te zijn met een zekere "[L L.]", welke in België woonachtig zou zijn. Zij zouden samen een kind hebben, de genaamde "[L.D.] [...]". In zijn administratief dossier is hier geen bewijs van terug te vinden. Alsook is geen bewijs terug te vinden dat de genaamde [L.D.] recht op verblijf in het rijk geniet.

Indien deze wel beschikt over verblijfrecht, heeft betrokkene het nagelaten een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bovendien het feit dat de vrouw en kind van betrokkene in België zouden verblijven, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Verder verklaart hij hepatitis B te hebben. Hij haalt geen andere medische aandoen[...]ningen aan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 11/12/2019 voor de inbreuk op de wetgeving inzake drugs-verdovende middelen zijnde Cannabis (haschisch-marjuana-banghi-kif) - als dader of mededader- deelname aan vereniging in kader van verdovende middelen. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 11/12/2019 voor de inbreuk op de wetgeving inzake drugs-verdovende middelen zijnde Cannabis (haschisch-marjuana-banghi-kif) - als dader of mededader- deelname aan vereniging in kader van verdovende middelen. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij in België al 10 jaar een vrouw heeft en ondertussen ook een kind van 6 jaar. Hij zegt niet te willen terugkeren omdat hij het hier goed heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3

EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij hepatitis B heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

Dit is eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 6 maart 2020 werd ter kennis gebracht, bevat de volgende motivering:

"Betrokkene werd gehoord in de gevangenis van Sint-Gillis op 20.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [L.]

voornaam: [D.]

[...]

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, alias: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06/03/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

[...]

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 11/12/2019 voor de inbreuk op de wetgeving inzake drugs-verdovende middelen zijnde Cannabis (haschisch-marijuana-banghi-kif) - als dader of mededader- deelname aan vereniging in kader van verdovende middelen. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart getrouwd te zijn met een zekere "[L.L.]", welke in België woonachtig zou zijn. Zij zouden samen een kind hebben, de genaamde "[L.D.] [...]". In zijn administratief dossier is hier geen bewijs van terug te vinden. Alsook is geen bewijs terug te vinden dat de genaamde [L.D.] recht op verblijf in het rijk geniet.

Indien deze wel beschikt over verblijfrecht, heeft betrokkene het nagelaten een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bovendien het feit dat de vrouw en kind van betrokkene in België zouden verblijven, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Verder verklaart hij hepatitis B te hebben. Hij haalt geen andere medische aandoen[...]ningen aan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3, 5, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Le requérant ne peut marquer son accord quant à la motivation de la décision attaquée, qu’il estime totalement inadéquate et disproportionnée :

1. le requérant a été libéré de manière provisoire judiciairement ; il avait été mis sous mandat d’arrêt pour des faits de trafic de stupéfiant, soit de cannabis, soit de drogue légère et non de drogue dure.

Il résulte des devoirs d’enquête accomplis jusqu’ores que le requérant est plus un bouc émissaire qu’un acteur dans ce dossier.

En tout état de cause, le juge d’instruction a pris une ordonnance de mise en liberté immédiate de l’intéressé moyennant paiement d’une caution et respect de conditions dont celles de se présenter aux actes de procédure, et particulièrement avoir une adresse de résidence effective.

Le requérant est à ce stade de la procédure présumé innocent.

En effet, la procédure au fond sera fixée ultérieurement et le requérant doit, pour être en mesure de faire valoir ses droits de la défense, être présent sur le sol belge.

Il est en tout état de cause prématuré pour l’Office des Etrangers de considérer – alors même que l’administration est consciente que le requérant doit encore être jugé – que le requérant constitue à ce stade un danger pour l’ordre public.

La motivation de la décision n’est pas adéquate sur ce point et viole les droits de la défense de l’intéressé, en lui imposant de surcroît une interdiction d’entrée de trois ans, alors même que dans l’entre-temps, le juge d’instruction lui impose d’être présent sur le sol belge pour tous les actes de procédure.

2. Monsieur [L.D.] est en couple avec Madame [L.L.] laquelle réside en Belgique (n° SP : [...]), et avec qui Monsieur a un enfant né en Belgique, la petite [D.], laquelle est scolarisée.

L’Office des Etrangers est parfaitement au courant de la situation de séjour de Mademoiselle [L.L.] qui a introduit une demande d’autorisation de séjour sur base de l’article 9bis de la loi du 15.12.1980 qui a été déclarée irrecevable par décision du 29.10.2019. Une demande en suspension et un recours en annulation ont été introduits contre cette décision devant le Conseil du Contentieux des Etrangers et est toujours en cours.

L’Office des Etrangers n’a pas procédé avec minutie dans ce dossier, en n’ayant pas vérifié à tout le moins la situation de séjour de la compagne et l’enfant de l’intéressé.

En effet, dans le dossier de Madame [L.] figure :

- ☐ son contrat de bail avec mention de l’adresse à laquelle même Monsieur [L.] a été interpellé ;
- ☐ lieu de naissance commune (lieu : Bruxelles et reconnu par Monsieur) ;
- ☐ certificat de fréquentation scolaire pour l’enfant ;

Ainsi, à partir du moment où l’Office des Etrangers disposait du nom de la compagne de Monsieur, il aurait fallu au minimum vérifier dans le dossier administratif de Madame la situation de cette dernière et de l’enfant, avant d’en tirer comme conclusion qu’il n’y a pas de violation aux articles 3 et 8 de la CEDH.

En l’espèce, il y a bien violation non seulement du devoir de minutie, du principe suivant lequel l’administration devait prendre en considération l’ensemble des éléments pour statuer, mais également

des articles 3 et 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme dans la mesure où il existe une cellule familiale avec enfant né en Belgique et scolarisé, et qu'il existe un lien de dépendance effectif/affectif entre les membres de la cellule familiale.

L'Office des Etrangers n'ayant pas pris en considération ces éléments de fait et de droit, la décision [ne] peut être qu'inadéquatement motivée.

3. Enfin, le requérant a fait état d'une hépatite B pour laquelle il doit être soigné. L'article 3 de la CEDH implique une obligation positive dans le chef des Etats membres, de sorte que l'Office des Etrangers ne pouvait se limiter sans vérification aucune et alors que le requérant se trouve détenu à la prison de Saint-Gilles et partant, dans l'impossibilité de faire parvenir des éléments médicaux en urgence à l'Office des Etrangers, a déclaré qu'il n'y a pas obstacle à ce que le requérant se fasse soigner dans son pays d'origine.

En conclusion, la motivation de la décision est totalement inadéquate."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen omdat verzoeker wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder heeft tevens uiteengezet op basis van welke vaststellingen en argumentatie hij tot dit besluit komt. Verweerder heeft ook, met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet waarom aan verzoeker geen termijn wordt toegekend om vrijwillig het land te verlaten. Hij heeft daarnaast toegelicht dat hij toepassing maakte van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet om verzoeker terug te leiden naar de grens en heeft gemotiveerd waarom hij oordeelde dat de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM volgens hem geen beletsel vormen om de eerste bestreden beslissing te nemen. In de tweede bestreden beslissing heeft verweerder gemotiveerd dat toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en uiteengezet dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsbeslissing waarbij hem geen termijn om vrijwillig te vertrekken werd toegestaan. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Hij heeft in dit verband aangegeven de situatie van verzoeker in aanmerking te hebben genomen en deze niet te zien als een beletstel om een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen en verwezen naar het belang van de immigratiecontrole en de nood om de openbare orde te handhaven. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. Waar verzoeker stelt dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu, onder meer, in het raam van de aangevoerde schending van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM moet worden onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de vraag of de materiële motiveringsplicht werd gerespecteerd niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker stelt dat hij weliswaar onder bevel tot aanhouding was geplaatst in een zaak van handel in verdovende middelen, doch benadrukt dat het om handel in cannabis ging en dus geen harddrugs werden verhandeld. Hij betoogt ook dat hij slechts een zondebok is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoeker werd aangetroffen op een adres waar ook 6 kilogram cannabis en 27.000 euro werden aangetroffen. Door te pogen de vaststellingen die werden gedaan te minimaliseren toont verzoeker niet aan dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk optrad.

Het gegeven dat verzoeker wordt vermoed onschuldig te zijn tot hij wordt veroordeeld, houdt daarnaast niet in dat verweerder op basis van een eigen beoordeling van de concrete vaststellingen die werden gedaan niet vermogt te concluderen dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

De Raad wijst er tevens op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

De vaststelling dat een onderzoeksrechter het bevel tot aanhouding dat initieel ten aanzien van verzoeker was uitgevaardigd heeft opgeheven en heeft toegestaan dat verzoeker wordt vrijgesteld mits het betalen van een borgsom en onder de voorwaarden dat hij geen contact heeft met bepaalde personen en dat hij elk contact met verdovende middelen of het drugsmilieu vermijdt, impliceert evenmin dat verweerder niet zou kunnen besluiten dat het ter bescherming van de openbare orde is vereist dat verzoeker het grondgebied van het Rijk verlaat en dat hij gedurende drie jaar niet terugkeert. Waar verzoeker nog stelt dat de onderzoeksrechter ook heeft aangegeven dat hij zich moet aanmelden zodra het nodig is voor elke procedurele handeling moet worden gesteld dat in de aan de Raad voorgelegde beschikking van de onderzoeksrechter niet kan worden gelezen dat verzoeker werd verzocht om een vast verblijf in België te houden. De bestreden beslissingen verhinderen verzoeker ook niet om zich, weliswaar buiten het Schengengrondgebied, ter beschikking te houden van de politiediensten en het gerecht en om te antwoorden op vragen of om medewerking te verlenen aan een verder onderzoek. Verzoeker toont trouwens ook niet aan dat een onderzoeksrechter voorwaarden zou kunnen opleggen die zouden impliceren dat een vreemdeling een handeling dient te stellen die, overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet, strafbaar wordt gesteld met een gevangenisstraf en/of een geldboete. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat zelfs niet blijkt dat de beschikking waarnaar verzoeker verwijst heden nog enige geldingskracht heeft.

Door te duiden dat de aanvraag van zijn partner, L.L., om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd werd afgewezen, bevestigt verzoeker dat deze vrouw niet over enige verblijfstitel beschikt. Er kan dan ook niet worden besloten dat verweerder, die aangaf geen bewijs terug te vinden dat L.L. enig recht op verblijf geniet, de verblijfsrechtelijke situatie van deze vrouw incorrect beoordeelde. De bewering dat in het administratief dossier van L.L. het bewijs kan worden teruggevonden dat zij een huurcontract afsloot waarin een verwijzing is terug te vinden naar het adres waar verzoeker werd aangetroffen, het feit dat op de geboorteakte van het kind van verzoeker en L.L. Brussel wordt aangegeven als de geboorteplaats van het kind en als de verblijfplaats van de ouders en dat er een bewijs is dat dit kind naar school gaat, laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder in casu enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien. Uit de verwijzing naar deze stukken kan ook niet worden afgeleid dat verweerder onterecht zou hebben geoordeeld dat de aanwezigheid van verzoekers partner en kind in het Rijk niet toelaat te besluiten dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM een belemmering zouden vormen om de bestreden beslissingen te nemen, gelet op het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde.

Het betoog van verzoeker dat verweerder had kunnen vaststellen dat L.L. en het kind, D.L., dat hij met deze vrouw heeft in België aanwezig zijn, leidt ook niet tot de conclusie dat verzoeker doordat de bestreden beslissingen zijn genomen wordt gefolterd of in een onmenselijke of vernederende situatie wordt gebracht.

Verzoeker brengt verder geen bewijsstuk aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn bewering dat hij besmet is met hepatitis B en dat hij hiervoor dient te worden behandeld enige grond heeft. De toelichting van verzoeker dat hij, gelet op het feit dat hij voorheen in de gevangenis van Sint-Gillis was

opgesloten, niet in de mogelijkheid was om bewijsstukken te verzamelen kan niet overtuigen. Indien voor of tijdens een vrijheidsberoving een medisch probleem zou zijn vastgesteld dat aandacht behoeft dan dienen stavingsstukken hieromtrent eenvoudig te kunnen worden voorgelegd aangezien een medische tussenkomst was vereist en er dus medische getuigschriften, bewijzen van opnames of onderzoeken in een ziekenhuis, voorschriften inzake medicatie en dergelijke dienen te bestaan waarover verzoeker beschikt of waar hij of zijn advocaat toegang toe heeft. Verzoeker maakt daarenboven hoe dan ook niet aannemelijk dat, zo hij effectief zou zijn besmet met hepatitis B, zijn medische toestand hem zou verhinderen om te reizen of dat de aandoening waarnaar hij verwijst in zijn land van herkomst niet kan worden behandeld. De verklaring van verzoeker dat hij een gezondheidsprobleem heeft, geeft geen aanleiding tot het besluit dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 3, 6 of 8 van het EVRM blijkt niet.

3.1.2.3. Er wordt niet aangetoond dat het recht op vrijheid of veiligheid, zoals bedoeld in artikel 5 van het EVRM, in het gedrang wordt gebracht door de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens of de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, zodat de Raad niet kan besluiten dat voormelde verdragsbepaling werd miskend.

3.1.2.4. Er blijkt ook niet dat verweerder door de bestreden beslissingen te nemen verzoeker het recht op een eerlijk proces, zoals opgenomen in artikel 13 van het EVRM, ontnemt. Verzoeker heeft immers de mogelijkheid om zich te laten verdedigen door een raadsman en kan verweerder steeds verzoeken om, zo het tot een strafproces komt, maatregelen te nemen die hem toelaten op een terechtzitting aanwezig te zijn.

3.1.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker nogmaals de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij stelt het volgende:

“L'article 8 de la CEDH est libellé comme suit :

« 1. Toute personne a droit à au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui . »

Il va de soi que dans le cas d'espèce qui nous occupe, priver la requérante du séjour légal en Belgique contreviendrait de manière injustifiée à l'article 8 de la CEDH.

Il faut certes rappeler que toute atteinte à la vie familiale d'une personne n'est pas forcément constitutive d'une violation de l'article 8. En effet, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère une série de conditions dans lesquelles une atteinte à la vie privée ou familiale ne constitue pas une violation de l'article 8. Ces conditions ont été

précisées par une jurisprudence constante de la Cour de Strasbourg. Si ne fût-ce qu'une d'entre elles n'est pas satisfaite l'article 8 de la CEDH est violé.

Ces conditions sont les suivantes :

- l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;*
- l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;*
- il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.*

L'ingérence de l'Etat belge dans la vie familiale de Monsieur [L.D.] est peut-être conforme aux dispositions légales en vigueur en Belgique. La première condition pourrait être considérée comme étant remplie.

Le requérant cohabite avec Madame [L.L.]. Par ailleurs, ils ont ensemble une fille [D.L.], née le 26.08.2013, laquelle est âgée aujourd'hui de six ans.

On pourrait également considérer que l'ingérence poursuit un but légitime énuméré dans l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH : contrôler l'immigration permet de réguler le marché du travail, et donc de préserver le bien-être économique de la Belgique. La deuxième condition pourrait être considérée comme étant remplie.

Mais, quant à savoir si une telle ingérence est nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire s'il existe un rapport de proportionnalité entre le but poursuivi et les moyens employés pour y arriver, la réponse ne peut être que négative (cfr. CEDH, Berrehab c. Pays-Bas, du 21/06/1988). La troisième condition n'est donc pas satisfaite.

Le seul moyen de mettre fin à cette violation de l'article 8 de la CEDH est de suspendre en extrême urgence l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement et interdiction d'entrée."

3.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker voorheen nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens dus niet kan worden beschouwd als een inmenging in zijn privé- of gezinsleven, die slechts mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde gevallen. Uit artikel 8 van het EVRM kan verder geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt daarenboven niet aannemelijk dat hij het gezinsleven dat hij stelt te hebben met L.L. en D.L. in België niet elders kan verderzetten. De Raad merkt in dit verband op dat L.L., net zoals verzoeker, uit Albanië afkomstig is en dat D.L. nog zeer jong is en zich dus gemakkelijk kan aanpassen aan het leven in een ander land (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10). Verzoeker toont ook niet aan dat hij in België enig privéleven heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt en dat wordt geraakt door de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens of door de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. De bepalingen van artikel 8 van het EVRM hebben bovendien geen absoluut karakter en verhinderen niet dat verweerder zo nodig maatregelen neemt ter bescherming van de openbare orde en er blijkt, gelet op de aan de Raad voorgelegde stukken, niet dat verweerder disproportioneel optrad. In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens of de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod neemt.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK